

PROFESORUL MALANDRINO DE LA GILLETTE

A doua zi aveam o întâlnire ca să închiriez un apartament. Orașul Lisabona era fantastic, dar greu de plătit, având în vedere cât costau chiriile, și am fost nevoit să ajung la ultima frontieră a capitalei, periferia istorică: AMADORA BORDEA.

Zona era tipică, pentru că găzduia patria comunității străine din Portugalia, dar nu numai cetățeni ai Portugaliei — și câțiva infiltrați, ca mine.

Tatăl și fiul au venit să mă primească, dar când am intrat în casă, mi-au arătat un pat suprapus împărțit cu alți trei oameni, într-o cameră de 9 metri pătrați, într-un apartament cu trei camere, nouă persoane, o baie, o bucătărie mică, trei frigidere și gândaci ca oaspeți permanenți — totul în vreo 60 de metri pătrați, pentru 230 de euro pe lună.

Îmi rămâneau exact 70 de euro pe lună ca să mănânc și să trăiesc, dar am înțeles altceva: urmam un curs despre cum trebuie să învețe săracii să administreze bogăția — și asta nu te învață nimeni.

Unul câte unul, băieții au venit să se prezinte, spunându-și numele și țara de origine, urmărindu-mă ca să-și dea seama cum o să mă port și dacă sunt rasist.

Le-am dăruit tuturor un zâmbet și un salut în limba lor: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZILIA, PORTUGALIA, CHINA, RUSIA și ARABIA SAUDITĂ.

În seara aceea m-au invitat la cina lor — pregătiseră ocazia ca să mă primească. Eram cel mai în vârstă din grup și, după 20 de minute în care am vorbit timid cu toți, noua mea identitate portugheză s-a născut în clipa în care m-am auzit numit:

Profesorul Malandrino

Erau toți băieți tineri care lăsaseră în urmă mame, soții sau iubite, departe de casă și de oamenii pe care îi iubeau, și am hotărât să le spun o poveste adevărată, din

experiență — în schimb aveam să primesc de la fiecare o reacție care să mă ajute să le măsoar caracterul și personalitatea. Niciunul nu-mi cunoștea metoda.

Le-am povestit că în 2021 îmi permisesem o vacanță în Brazilia, în orașul Natal — un loc cunoscut pentru dunele și ritualurile lui locale — unde, când ziua se făcea noapte, fetele din vârful dunei coborau cu spatele, înaintând spre fiecare bărbat care aștepta neclintit la poale, ca să facă cunoștință cu el și să construiască relații noi, poate chiar un viitor pentru ele.

Am stat în orașul acela patruzeci de zile — a fost cu adevărat carantina mea braziliană —, dar n-am luat niciodată parte la joc. Am rămas spectator și am privit.

Astăzi mă gândesc, mai mult ca oricând, cât de mult mi-a folosit cu adevărat să cunosc Brazilia — chiar și cu sosirea neașteptată a femeii CEO de la Gillette — și, dacă m-ar întreba vreodată despre patria ei, i-aș putea spune:

RITUALUL DUNELOR,

ÎL CUNOSC,

DAR N-AM LUAT NICIODATĂ PARTE,

PENTRU CĂ NU OFER NIMĂNUI UN VIITOR,

DOAR PREZENTUL.

Lucrul care m-a impresionat cel mai mult în orașul acela a fost povestea cu fiica rectorului, pe care am cunoscut-o întâmplător într-o seară de luni, la o petrecere pentru singuri.

Am ajuns cu 100 de cartonașe pe care le pregătisem, cu numele meu și un număr de telefon brazilian, și le-am schimbat cu femeile din local — cele care îmi plăceau și care spuneau că sunt singure, divorțate sau văduve. A doua zi am găsit patru dintre ele la supermarket, făcând cumpărături cu soții și copii, și nu s-a schimbat niciun cuvânt, doar priviri tăcute.

Camilla, fiica rectorului, era o femeie frumoasă și copleșitoare. Ea a fost cea care m-a dus acasă la două după-amiaza și m-a lăsat să plec la zece seara, și acolo am înțeles că colegul meu de sus voise să mă pedepsească — să mă facă să înțeleg că o femeie poate învinge o mie de bărbați, dar o mie de bărbați nu pot învinge o femeie.

Fără să intru în detalii, am dus-o imediat după aceea la cină într-un restaurant italian și am comandat două sticle de vin alb și 14 homari doar pentru ea.

Chelnerul brazilian m-a întrebat dacă vreau niște bruschete, dar oboseala — sau auzul meu trădător — m-a făcut să percep cuvântul ca „bussetta”, iar eu eram deja epuizat și gata să fug.

Toți băieții din cameră râdeau și păreau hipnotizați — rămăseseră încă la versiunea de douăsprezece pagini de pe Amazon despre cum se vinde dragostea. Cum aș fi putut continua fără să risc să explodeze?

Am încheiat conversația și m-am dus la culcare.

A doua zi dimineață, toată lumea prin casă spunea „bussetta braziliană” și „bussettero”, care în spaniola columbiană înseamnă șofer de autobuz — dar jocul de cuvinte i-a făcut oricum pe toți să zâmbească.

Am plecat pe 22 noiembrie 2025 și tuturor le-a părut rău să mă vadă plecând — chiar și gândacii care dormeau cu mine în pat au avut o clipă de tristețe, pentru că doar în clipa aceea, când ai fost fericit cu cineva și pleacă, înțelegi ce nu vei mai avea niciodată.

Ferdinando